

Kl. 13.30

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Netop, det kan jeg sagtens forstå. Det er derfor, jeg siger, at vi skal sørge for at øge udbuddet af boliger i f.eks. Københavnsområdet eller Århusområdet, hvor der er behov for boliger. Hvad havde man ellers forestillet sig? Hvordan i alverden skulle jeg gå ind med en beskatning og sørge for retfærdighed her uden at ramme alle de egne af landet, hvor boligpriserne falder? Det er jo hamrende uretfærdigt.

Man kan godt stille sig op og sige, at nu skal vi gøre noget ved det, og jeg kan sagtens se problemet, men hvad har man drømt om? Lad os tage Køge, et udmærket sted, der stiger boligen det ene år med 100.000 kr. Så skulle man så det ene år sige: Nu skal jeg betale noget mere i skat – nå, skal jeg det? – selv om jeg ikke har belånt huset. Men hvis jeg så endelig gjorde det, hvad så, hvis mit hus faldt i pris? Skulle vi så ind at beskatte bistandsklienten hårdere?

Altså, det er jo mærkeligt. Man kan jo ikke sidde og navigere efter boligpriser på et frit ejendomsmarked og så sige, at det er måden, hvorpå man laver lighed. Det går ikke. Der er andre steder, vi skal sørge for det: i skattesystemet og via vores uddannelsespolitik og via vores arbejdsmarkedspolitik.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Socialdemokraternes fantastiske slingrekurs her sommeren over har jo slået verden for bavselse. Også den debat, vi har haft i dag, har tydeliggjort den der totale opløsning, som Socialdemokraterne er ude i. Det er selvfølgelig underholdende for os, der har sans for humor, men i virkeligheden er det jo en kæmpe tragedie for det danske folk, at det ledende oppositionsparti i den grad er i total opløsning, og ikke mindst for de svageste grupper, som ikke aner, hvilket ben de skal stå på med den usikkerhed, der skabes fra Socialdemokraternes side. Det er heldigvis ikke mit problem. Jeg ønsker held og lykke med projektet, når I Socialdemokrater får et projekt, I kan enes om.

Det, mit spørgsmål går på, er ulandsbistanden, som nu skal op på 1 pct., forstår jeg. Hvordan er man nået frem til det tal? Er det sådan efter nogen store overvejelser over, hvilke projekter der skal sættes i gang? Hvorfor er det ikke

1,1 pct. eller 1,2 pct.? Hvordan er man nået den ene procent?

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Tak til spørgeren for anmeldelsen. Jeg skal undlade at anfælde Dansk Folkeparti på samme måde. Det fører jo ikke nogen vegne at gøre det.

Men jeg skal fortælle om ulandsbistanden, at i sin tid forpligtede den gamle regering sig på, at vi ville nå det mål på 1 pct. af BNI. Det har vi stadig som mål, og det er vores fulde overbevisning, at det er en god idé. Jeg ved godt, at Dansk Folkeparti synes, at det bedste, der kunne ske, var, at man skar yderligere ned på det. Der er vi forskellige.

Jeg prøvede også at forklare, nej, ikke forklare, men berette i min tale, at der altså er en tilstand ude i den her verden, hvor et barn hver fjerde sekund dør af sult. Hvis det er inden for min rækkevidde, så synes jeg faktisk, det er et anstændigt bidrag at give nogle flere penge til ulandshjælp. Det er baggrunden for, at Socialdemokratiet går ind for det.

(Kort bemærkning).

Søren Espersen (DF):

Hvis vi så når det engang, den ene procent, er problemerne så løst ude i den tredje verden? Er det så det, der skal til? Det er derfor, jeg spørger. Jeg har hørt, at Enhedslisten har sagt 1,5 pct. Det lyder umiddelbart mere godgørende end 1 pct. 2 pct. ville lyde enormt godgørende. Den katolske kirke gav tiende i gamle dage. Det var 10 pct.

Men er vi ikke enige om, at uanset hvor vi lander, selv om Danmark giver 10 pct., selv om Danmark giver 100 pct. af sit bruttonationalprodukt, så er problemerne i den tredje verden ikke løst? Jeg mener, det er et tal, der sådan er grebet ud af luften i et forsøg på at være mere godgørende end dem, der følger FN's rekommandationer og siger 0,7 pct.

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Ordføreren for Dansk Folkeparti har da ret i, at alle problemer ikke vil blive løst, bare vi sætter den op til 1 pct., men jeg tror, at mange danskere sammen med mig er enige i, at vi skal yde et anstændigt bidrag. Og et anstændigt bidrag betyder set i min optik, at 99 pct. af velstanden til os selv kan vi nok klare det med, for jeg er overvældet over – det håber jeg også andre mennesker er, når de har set på kendsgerningerne derude